

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 2. Quod Aristoteles sensit de iis qui seipsos interficerent, Euripidis testimonio confirmatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

narunt. ea statua visebatur Æschinis ætate ante regiam porticum: sedens Pindarus cum pallio, & diadema, lyram tenens: & supra genua apertum librum.

*Quod Aristoteles sensit de iis qui seipso interficerent,
Euripidis testimonio confirmatum.*

CAPVT II.

CVM vulgò crederetur, viri fortis esse, mortem sibi consciscere potius, quàm graue aliquod & acerbum malum perpeti: sapienter animaduertit Aristoteles, falsam esse illam hominum opinionem: eosque qui ita facerent, non modò fortes, sed ignauos, paruique & abiecti animi habendos pronuntiauit. docent enim, se id quod fugiunt, ferre non posse, neque pares esse ei casui sustinendo, propter quem vitam relinquunt. id autem effeminatam potius animi molli-
tiem, quàm magnitudinem arguit. Disputauit eadem de re doctissimè ac sapientissimè diuus Aurelius Augustinus lib. 1. De Ciuitate Dei, multisque rationibus ostendit, Lucretiam, Catonem, ceterosque eiusmodi frustra in historiis à fortitudine laudari. longius etiam progressus, demonstrauit nullam esse posse bono ac sapienti viro ἐξαρῶν, vt Stoici loquebantur, εὐλογίαν. Sed & Euripides id antè docuerat: qui Herculem primò facit succumbentem magnitudini eius doloris quem hauriebat è cæde vxoris & liberum, quam ipsemet, furore diuinitus immisso correptus, perpetrauerat: & ob id è vita discedere meditantem: deinde redeuntem ad se, & mutantem consilium, verentem, ne id sibi ignauitæ ascriberetur, si lucem relinqueret, tanquam agri-
tudinè impar ferendæ. Aristoteles ita hac de re scribit, lib. 111. *ἡτοιμασθέντων τὸ δ' ἐποδῆσαι, φέρωντα
νύκτα, ἢ ἔρωτα, ἢ τὴν λυπηρὸν, ἐν ἀνδρείῳ, ἀλλὰ μᾶλλον δ' ἐν
μαλακίᾳ*

μαλακία ἢ τὸ φέγειν τὰ ὀπίσθια. ἢ ἔχ' ὅτι χαλὸν, ἔσομέναι,
ἀλλὰ φέγων χαλόν. Eurip. aurem versus hi sunt:

Εὐκείφα μιν ἦ, καί περ ἐν χαλόνων ὄν,

Μὴ δειλίαν ὄφλω πιν', ἐκλιπὼν φάσθ.

Ταῖς συμφορῇ ἢ ὅστις ἔχ' ὑφίσταται,

Οὐδ' ἀνδρὸς αἰ' δυνάειδ' ἔσθ' ἰώσαι βέλθ.

sed & apud Martiale memini esse Epigramma quod-

dam in hanc sententiam: cuius hæc clausula est:

Rebus in aduersis facile est contemnere vitam.

Fortiter ille facit qui miser esse potest.

Correctus Ciceronis locus è libro tertio De Legibus.

CAPVT III.

DE tribunicia potestate longa & copiosa est di-
sputatio apud Ciceronem lib. III. De Legibus.
nam cum illam Q. Cicero pestiferam & exitiosam es-
se dixisset; respondens Marcus, multa ei vitia inesse
non negat: sed quæ tamen facile compensentur pluri-
bus & maioribus bonis: eo maximè, quòd nihil ea uti-
lius cogitari potuerit ad plebem cum patribus in con-
cordia continendam. tum dissoluens ea quæ *Quin-*
ctus aduersus eam dixerat, ita loquitur: *At duo Gracchi*
fuerunt. & præter eos, quamuis enumeres multos licet,
cùm deni crearentur: nullos in omni memoria reperies perniti-
ciosos tribunos: leues, etiam non bonos fortasse plures. inui-
dia quidem summus ordo caret. Sed habet dubitationem,
quid sit quod Cicero ait, Cùm deni crearentur. ita enim
loqui, quasi deni creari desierint, videtur. Neque me-
lius, aliquanto etiam deterius, videtur, quod Adria-
nus Turnebus scripsit, qui locum hunc ita edidit: At
duo Gracchi fuerunt? & præter eos, quamuis enumeres
multos, licet. Cùm deni creantur, nullos in omni memo-
ria, &c. quasi aliquando deni creentur, aliquando

F 5 aliquo

Ant. Martialis
Lectio
LIII
25